

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΗΒΑΙΑΣ

"Ένα τραγικό επεισόδιο της αρχαίας μας ιστορίας, το θάνατος του Φιλίππου και η επανάστασις των Θηβαίων. Δι' αυτής και ο Αισχύρου. Η αρχοντίσσα Τιμόκλεις στη σκηνή ενός αρχαίου δράματος. Μέσα στο σκοτεινό πηγάδι. «Είμαι η αδελφή του στρατηγού Θεαγένη!...» © Βασίλειος Αλεξάνδρος διακρίνει και... κλαίει! κλπ. κλπ.

ΠΟΛΙΣ των Θηβών μέσα στις μεγάλες περιπέτειές της έχει και μία σειρά αληθινή τραγική, με ηρώοια μία από τις θραυκότερες ή ενδοξότερες Θηβαίας αρχοντίσσες.

Είπε γνωστό από την αρχαία ιστορία ότι ύστερ' από το θάνατο του Επαμεινώνιδος, ή πόλις έβασε στην κερκίδα των Μακεδόνων. Ο Βασιλεύς Φίλιππος, μετά την έν Χαίρωνεία μάχην - όπου νίκησεν μόν, άλλα έχασε το άθος του στρατού του - έβηκε στας Θέβας, έβηκε δυνατή φρουρά στην Κιθαιρία, και από τότε άρχισε η σκληρία για τους Θηβαίους.

Όταν (στα 336 π. Χ.) πέθανε άσφαιρα ο Φίλιππος, οι Θηβαίοι βρήκαν την ευκαιρία να επαναστατήσουν για ν' άποτινάξουν το Μακεδονικό ζυγό, άλλα βρέθηκαν άντιμέτωποι με το διάδοχο Αλέξανδρο το Μέγαλο.

Ο Αλέξανδρος διέταξε γενική καταστροφή της πόλεως. Η σκληρότης και τήνδρασιον έξετελέσθηκε ή διαταγή αυτή έβασε παραδειγματική, και άναρπασαν από τους ιστορικούς με φόβη. Ήτανε ποσιτή παλωθερία. Οι Μακεδόνες έγκριζαν ή έκαμαν τα στίγματα. Μέσα στα έρείπια έκείνη δεν έβρισκαν ορθούς παρά οι ναοί και το σπίτι του ποιητού Πινδαρού!...

Έπαινο στη λύσσα τους, οι Μακεδόνες και τα μπουλούια των Θηβαίων διαπράξαν φρικτά έργα. Έση χιλιάδες κοιλίες έσπασαν νεκροί στη μάχη που έβασε στα πρόθερα των Θηβών. Τριάντα χιλιάδες γυναίκοισα πουλήθησαν σκλάβοι. Η άγριότης των Μακεδόνων έξέσπασε όχι μόνον έναντιον του στρατού, άλλα και έναντιον του λαού των Θηβαίων. Άπεναντι της θρησκείας αυτής, οι δυστυχισμένοι Θηβαίοι έβασαν ότι μπορούσαν. Όχι μόνον οι λεγόμενοι Θ η β α ι κ ο ι λ ο γ ο ι τ ο ν επαναστατών, άλλα κι αυτές ή γυναίκες με τά ξύλα, άκομή και αυτά τα παιδιά με τις σφεντόνες παρεστάθησαν άπεναντι του κοινού έχθρου. Τα σίματα έβρεχαν ποτάμι άνόμοια στο Θηβαϊκό κάμπο...

Στρατιός των Θηβαίων ήταν ο Θεαγένης, ο όποιος στην πολύνεκρη μάχη τής Χαίρωνείας έπολέμησε παλλημαρσία κι' έβασε με το σπαθί στο χέρι.

Ο Θεαγένης δεν είχε σπόν κόσμο παρά μία αδελφή την Τιμόκλειαν.

Η κορμοστασιά της, το Έλληνικό της πρόσωπο, κα περήφανα μάτια της, ή σβάρλοτης και ή άρετή της Θηβαίας αρχοντίσσας την είχαν κάνει είδοιο λαού και στρατού.

Όταν ο έξαγγελος, καταματωμένος, σπονισμένος, έβρε τρέχοντας από τη μάχη για να της φέρη - άλλοιμονο! - τη θάβρη άγγελία του θανάτου του στρατηγού άδελφού της, ή Τιμόκλειαν πετάθηκε όρθή κι' έβασε άφρονη, στη σταιοί των ηρώων της άχαίας τραγείας.

Ύστερ' από λίγες στιγμές άκούστηκε έξω ύλοαλιμος. Ένα πλήθος από στρατιώτες του Μεγαλού Αλεξάνδρου, Θηβαίος, έωσανε το σπίτι, έβησαν φωτιά κι' έβασ άνάγκασαν την Τιμόκλειαν να βγή στο όριο.

Την έβασαν και σπένοντάς την, την έβρεσαν στη σκηνή του άρχηγού των Θηβαίων ταγματων, ενός μισοκρύου άνθρώπου, με γενεια κι' αιματώδη μάτια.

Μέσα στο Θρακικό έκείνο τοανήρι ή περήφανη Τιμόκλειαν έξουτελιστηκε, βρήστηκε στην πέσι και τά βισανιστηρια, Αλλά και με τη συμφορά αυτή τά βισανά της δεν έτελειώσαν. Ο άγριάνθρωπος τριτόσος τάρα και χρημάτα, και για να τ' άνακαλύψη έτυραννώσασ με διαφόρους τρόπους τη δαστυμεμένη την Τιμόκλειαν.

Τότε ή Τιμόκλειαν έβηκε σε ένέργεια τη γυναίκα πονηρία. Καμάθηκε τάρα πός υποκλίθηκε στην πέσι και τά βισανιστηρια, και του ανέφερε ένα πηγάδι, βαθύ, μέσα στο όποιο τάρα είχε ρίξει τά χρημάτα και όλους τους οικογενειακούς της θησαυρούς.

- Περήφια! έφώναξε έκείνη. Πάρε τάρα στο πηγάδι!..

Μισροτά ή Τιμόκλειαν, πίσω ο άρχηγος των Θρακων, φτισσαν σ' όρισμένο μέρος, έξω από την πόλι.

Έσρημά γυρο. Κανείς δεν τους βλεπει. Η Τιμόκλειαν τοίσαθε την καρδία της άτρητη, άποφοσιωτική για να εκδικήη την τιμή της.

Τη στιγμή που ο Θραξ σκωμμένος στο χείλος του πηγαδιού, έβηκε τάρα πός λογάρισε με ποιον τρόπο θα κατόρθωνε να βγάλη από φως τους θησαυρούς, ή Θηβαία, με μία δυνατή κίνησι των βουλεύων της μπροσταον, τον άναρπάξαι από τά πόδια και τον ρίχνει στο βράθυρο!

Αν άκούστηκε παρά μία κραυγή άπελπισίας και ο παφλαμός του σκοτεινού νερού. Έπειτα, ή σιωπή του θανάτου έσκέπασε τη δικαιοσύνη...

Αλλά ή Τιμόκλειαν ήτανε φρονισμένη τάρα. Ακαλάζοντας το θρησμβό της, ρίχνοντες φοβερές κινήσεις, έβασαν μεγάλες πέτρες από γύφο και τις πέτασαν στο πηγάδι, θέλνοντάς έτσι ν' άποτελειώση τον έχθρό της αν τύχαινε να τή άκούη. Ήσρη μανία έπάρσε την ψυχή της Τιμόκλειαν!...

Αλλά οι Θραξες που τρεχόναν τον άρχηγό τους, την είδαν από μακριά, τρέσανε και την έβασαν.

Τα όπολόγησε όλα:

- Να! είτε άγριο, είδο μισοί τον έροίξαι τον άρχηγό σας! Είδο έλαβε τά έπίγραφη τής καζίας του ο τύφαννος!..

Κατέβασαν με σπονί ένα στρατιώτη, και σε λίγο το πτώμα του άρχηγού τους ήταν έξω από το πηγάδι, έβασινάτο θέματα.

Τηγορο-γιογορο! οι στρατιώτες, δέσανε τά χέρια της Τιμόκλειαν και την έβρεσαν σπονισμένη την καρδιά της στο Μεγαν Αλέξανδρο, ενό άλλοι Θραξες πορευόσσαν επάνω σε φορεσι το πτώμα του άρχηγού τους.

Ο Στρατιώτης της έβηκεσε τη Θηβαία αν αυτή έβασε το φόνο, από ποιον άσφαιρα και με ποιον έλεος.

Η Τιμόκλειαν όπολόγησε με φόβους την Αθήνα και την άσφον της πράξεώς της. Και όκον ο Αλέξανδρος την έβηκεσε ποιά είναι και τι νομίζει ότι πορπει να κάνει για την πράξη της, ή Θηβαία άρχοντίσσαι άπάντησε έτσι:

- Βασιλή! Αλέξανδρε, είμαι ή αδελφή του Θεαγένη που κατέστρεψε τά στρατεύματα του πατέρα σου Φιλίππου στη Χαίρωνεία!..

Ήτανε σπονισμένος των Θηβαίων ο άδελφός μου στη μάχη έκείνη κι' έβασε ηρώοισα, πολυάνοτα για την Έλληνική έλευθερία!.. Ο πατέρας μου κι' ο άντρος μου είχαν πεθόνει σπονίτερα από την μάχη έκείνη για αυτό δεν άναρπαζο τά όνομάτα τους!.. Ο στρατιώτης άδελφός μου, και ή Έλληνική μου φύσις μου έτέλειωσαν τέτοιον έναντιον σου και έναντιον όλων σας, που αν δεν ήμουν δερμένη, θα όμοισαι να σε κατασπαράξω!.. Μ' έρωτάς τι πορπει να πάθω; Σπείξαι έγκλημάτων μονάχα έσύ και οι φίλοι σου μπροστν να έπινουσν. Αλλά και σε αυτή τη στιγμή είσαι άνόμοιος; να έπινουσν τάρα με τα πορπει μου. Η σπαγές τάρα άδούσαν, ή έρημοσι μιάς τέτοιας πόλεως, έβρεσαν το πνεύμα σου, έθλοκισαν το λογικό σου! και τον τρόπο που νομίζεις μέσα σου θα τον μετασχηματίσει; άνανδρα με γεννοσοφροσύνη τάρα, για μένα, για τη ζωή μου! Αν δεν με τιμωρήσες, θα μου γαρήσες τη ζωή - όμορο αβλήτισσο! Το έβρο, και σίκτηρο τον ίσάτο μου, έπειτα από τους και τέτοιες συμφορές. Αλλά με τους θεούς, με την άγνωση των κριτών μου, με την πόλι των Θηβών την άθανατη, τα μικρά αυτά παιδιάτα θα τ' άναρπαξο με το μίσος έναντιον του πατέρα μου, για να γίνον ήρωί και κατασπαράξουν μόνον ή μέρα των Δρυκωνά!..

Κατα σπονισται, τη στιγμή έκείνη, άλλοι στρατιώτες έβρεσαν όδηγοντες τα δυο παιδιά της Τιμόκλειαν. Μόλις τά είδε ή μητέρα τους, έβασινε δειχόντας με τα δένια της χέρια των Αλεξάνδρου: Παιδια μου, ίδού! Αυτός είναι ο φοιτής της Πατρίδος μας! Γρήγορα να γονεσι άντρος και να σπονίτηρε τον έστειμένο αυτό όημο! Είτε βουλή, αλλά τέτοιους βουλήθες ή άπισσοδεμένη μητέρα σας τους φρονει κατά πρόσωπο!..

Και ή Τιμόκλειαν, τεντωνόντας μπροστά το κορμί, έφτυσε στο πρόσωπο του πορπητή των Θηβών!

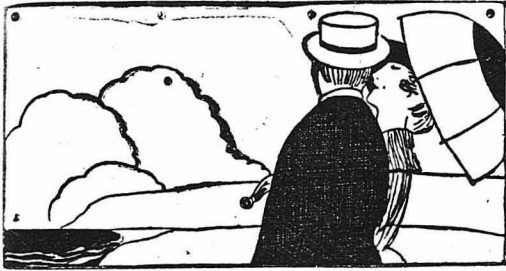
Οι στρατιώτες σπονισαράχθησαν και όρμησαν να σκοτώσουν την ηρώοισα. Αλλά ο Μέγας Αλέξανδρος πορ είχε θαυμάσει την ψυχική της δύναμη και τη φλ γερή φιλοπατρία της, μήκρη στη μέση και την έβασε. Άρέσως διατάξε να της λύσουν τα χέρια και της έλε:

- Αρχοντίσσαι Τιμόκλειαν, είσαι έλευθερά!

Έπειτα έβηκεσε τα παιδάκια της στο μέτωπο και σπονισμένους ο Βασίλειος των Μακεδωνων, τους έλε:

- Παιδιά, είτε να πραγματοποιήη ή εδχή της μητέρας σας! Αι Θηβαίον δεν θα έχον τους παρά Θηβαίους, άπογονούς του Κοδμου και του Άμφικου, συμφολούς του Πινδαρου και όχι άνθρώπου; πορ τους έμισσαν όλοι οι Έλληνες, και έγω ο ίδιος από

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΜΗΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Μιά θαλασσίνη τραγωδία

Κάποιος Ιταλικός ἀνιόπλοιο ἐνῶ ταξίδευε τελευταία στὸν Ἰνδιανόσσεανό βορρηνε στὸ πέλαγος δυὸ μεγάλα βαρέλια, μέσα στὰ ὅποια ἦσαν κλεισμένοι 14 Τοῦρκοι, ὅποιοι ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα ἐνὸς ἀραβικοῦ ἱστιοφόρου. Βλέποντας οἱ τὸ πλοιο κινδύνευσε νὰ πνιγῆ, ὁ πλοίαρχος μὲ τὰ ἑπτὰ παιδιά του κλείστηκε στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ βαρέλια κι' οἱ ἄντρες τοῦ πλήρωματος μέσα στὸ ἄλλο.

Δυὸ δολοφονηθεὶς βδομάδες, νηητικοὶ καὶ κακομοιριασμένοι, στὴν πικρὴ θάλασσα ἔχοντας συνοδεία μερικῶς καρχαρίας ποὺ ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ τοὺς καταβροχθίσουν. Ὅταν ἀνοίχτηκε τὸ ἕνα βαρέλι βρέθηκαν τὰ τρία παιδιά τοῦ πλοίαρχου πεθαμένα, ὁ πατέρας τοὺς ὅμως παρ' ὅλη τὴν ἀπαισία ἀπογορὰ τῶν πτωμάτων δὲν τὰ πετοῦσε γιατί ἤθελε νὰ τὰ θάψῃ σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ Κορανίου! ..

Ὁ Ἄγγλος λόρδος κι' οἱ... Ρῶσοι πρίγκηπες!

Τὸν περασμένο μῆνα ἕνας Ὁλλανδὸς βιβλιοπώλης εἶχε πάει στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ πωρῆσῃ ἐκεῖ τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων. Σὲ μίαν ἡμέραν ἔφυγε νὰ γνοσηφῆ μὲ τὸν ἄριστον ἄριστον παροῖσιόστῃ ὡς ῥώσος πρίγκηπ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει ὅλην τὴν περιουσία κατὰ τὴν ἐπανάστασιν κι' εἶχε φύγει ἀπένταρος ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Ὁ λόρδος ἐνθουσιάστηκε ἀπ' τὴ λαμπρὴ αὐτὴ γνοσημία, προσκάλεσε τὸ φίλο του πρίγκηπα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε συστήσῃ μὲ τὸ ὄνομα Γ'αντικίωφ γιὰ νὰ περάσουν μαζί τὶς ἑορτὲς στὴν ἑταιρία του.

Ὁ βιβλιοπώλης ποὺ βρέθηκε ἀξίωμα μέσα σὲ μιὰ ἀφάνταστὴ πολυτέλεια καὶ γλυκὴ οἰκίαν παιδιὰ μὲ τὰ μούτρα στὶς διακεκομμένες. Σὲ λίγες μέρες ὅμως ὁ λόρδος τοῦ ἀνήγγειλε χαροῦνενος ὅτι εἶχε προσκαλέσει στὴν ἑταιρία του καὶ κάποιον ἄλλον πρίγκηπα, ῥώσον κι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει ὅσῃ μὲν ἠμποροῦσαν καὶ τ' ἀπόγευμα ποὺ θὰ δέχονταν τὴν ἐπίσκεψίν του θὰ ἀνελάμβανεν νὰ τοὺς συστήσῃ.

Ὁ Ὁλλανδὸς ψευδοπρίγκηπ ὅμως, ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε ἐντελῶς τὰ ρωσικά, δὲν ἔχασε διόλου τὴν ψυχραιμία του, ὅπως θάκανε ἄλλος στὴ θέση του, ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸν ἄλλο πρίγκηπα ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάει γερμανικά καὶ τοῦ φανερώσει τὴν πραγματικὴ καταστάσιν του καθὼς καὶ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ποιά ἦταν ἡ ἐκκλησιῆ του ὅμως, ὅταν κι' ὁ ἄλλος... πρίγκηπ τοῦ ἀπάντησε στὴν ἴδια γλῶσσῃ ὅτι τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μ' αὐτόν! Ἄμισος τότε ἐτρῆσαν ν' ἀγκαλιάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ν' ἀλλάξουν συναδελφικὸν φιλίωμα, ἐνῶ ὁ λόρδος παρακολουθοῦσος συγνηθιμένως τὴ σκηνὴ τῆς συναντήσεως τῶν δυὸ φιλοξενουμένων ῥώσων πρίγκηπων, νομίζοντας ὅτι διηγοῦνται τὰ βασάνά τους στὴ μητρικὴ γλῶσσῃ τους! ..

καὶ ὅτι τὰ ὄνομα ἐσαχθῆκα γιὰ τὴ βαρβαρότητα τους! .. Ἐστὶ δὲ γενναία Ἑλληνίδα Τιμόκλεια, μὰς ἐστὶ ἀν' ἐξοῖσος ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐρικῶν ποὺ ἐξέβρισε τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀνδρείου Θεαγένους, τὰ τὸν ἐπιμαρτυροῦσε ἐνῶ μὲ τὴν ἴδια ποιητὴν ποὺ ἐστὶ τὸν ἐρικώρητος—μὲ ἀπαισιότικὸν θάνατον! ... Ἄπαρὰ ὅμως καιρὸς ἕως ζῆνο καὶ σὺ καὶ ὅλοι οἱ Ἑλληνας μᾶθες ποῖος εἶνε ὁ Ἄλεξανδρος! ..

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐδάκρυον καὶ γυροῖ τας σπουδὸν στρατιωτικῆς του, εἶπε:

— Στρατιώτῃ, ἡ γυναίκα αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της θὰ εἶνε στὸ ἐξῆς ἱερὰ καὶ ἀπαράβαστα. Καὶ εὖ κατοικοῦν στὸ σπίτι τοῦ Πινδαρου, μαζί μὲ τὸν πατέρα τῶν γόνων τοῦ ἱεροῦ Παιητοῦ.

Οἱ στρατιῶτες ἐπήσαν τὴν Τιμόκλεια καὶ τὰ ὄργανά της μὲ σπαρμὰ, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ τὴ βασιλικὴ διαταγὴ. Ἡ Τιμόκλεια ἀμίλητη, βλοσυρὴ καὶ ἄγρια, ἄρπασε τότε: στρατιῶτες τοῦ Μεγάλου Ἄλεξανδρου νὰ τὴν ἀδηγήσουν στὸ μόνον σπίτι ποὺ εἶχε μείνει ὄδιο μέσα στὴς Θῆβες, στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ τῶν ἠρώων καὶ τῶν Ὀλυμπιονικῶν.

Σὲ μερικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης σφζονται ἀκόμα περιεργότατα ἔθιμα τοῦ γάμου.

Στὸ Λαγκασταίν τῆς Γαλλίας π. χ. ὁ νέος ποὺ θέλει νὰ κέρη ἕνα κορίτσι, πᾶει πωσάκι στοὺς γονεῖς του μιά τούττα κρασί. Ἄν οἱ γονεῖς τῆς κόρης πτόν ἀπὸ αὐτὸ τὸ κρασί, σημαίνει πᾶς δέχονται τὸ νέο γιὰ γαμπρό...

Στὴ Νάνδη, πάλιν ὁ βροφίφιος γαμπρὸς καλεῖται ἀπ' τοὺς γονεῖς τῆς κόρης πὸς ζῆτᾶ εἰς γάμον, σὲ γάμμα. Ἄν δὲ σὰ φρούτα τοῦ προσφέρουν ξερὰ σῦκα, αὐτὸ δὲ πῆ πὸς ἡ αἰτήσις τοῦ ἕντιν δεκτῆ. Ἄν τοῦ προσφέρουν ὄμως καρῦδα, σημαίνει πᾶς δὲ τὸν δέχονται γιὰ γαμπρὸ καὶ πρέπει νὰ σηκωθῆ νὰ φύγῃ! ..

Στὴν Ἑλβατία, ἡ νύμφη δὲν πρέπει νὰ φιλήσῃ κανένα—ὄχι τὸς γονεῖς τῆς ἀκόμα— τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της, γιατί αὐτὸ φέρνει γρουσουζιά! Καὶ στοὺς ἕξους ἀκόμη ποὺ παρευρίσκονται στὸ γάμο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φιλήσουν τὴν νύμφη...

Στὴ Γερμανία, τὴ βρῦδα τοῦ γάμου πρέπει νὰ δοθῆ χορὸς, ὁ ὁποῖος ἔθιμος κοινωτικὴ τᾶξ κι' ἀν' ἀνήκον ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύμφη.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου προσφέρεται στοὺς μελλοντοφροὺς ἕνα σῆκι μὲ ρύζι. Τὴν ὄρα δὲ ποὺ φεύγουν οἱ νεόνυφοι, οἱ προσκεκλημένοι τοὺς ραίνουν σ' ὄλο τὸ δρόμο μὲ ρύζι.

Τὸ ἴδιο ἔθιμο τοῦ ρυζιοῦ ἐπικρατεῖ καὶ στὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ, ὅμως, ραίνουν τοὺς νεόνυφους τὴν ὄρα ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὴν ἄκκλησία. Ἐπίσης μὲ ρύζι ραίνουν τοὺς νεόνυφους καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Στὴ Γαλλικὴ Βρετανία, γιὰ νὰ παντρωθῆ κανεὶς πρέπει νὰ ἔχη χορὸς προηγούμενος γύρω ἀπ' τὴς φωτιὰς τοῦ Ἄτ-Γιάννη. Ἐπίσης τὸ βράδυ τοῦ Ἄτ-Γιάννη τὸ κορίτσι ποὺ θέλει νὰ δῆ ποῖόν θὰ πάρη ἄντρα του, δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ βγάλῃ ἕνα κοῦρὰ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ νὰ ρίξῃ μέσα ἕνα ἀλεύρ. Ἄμισος φανερόνεται στὸ νερὸ ἡ εἰκὴν τοῦ μέλλοντος συζύγου!

Στὴ Γαλλικὴ Βρετανία ἐπικρατεῖ ἄλλοτε καὶ τὸ ἐξῆς ἔθιμο! Κοινὰ στὶς βρῦδες ἐποποθετοῦνε ἔθλινα ἀγάματα ἄξιον ποὺ θεωροῦνται εὐνοῖκοι γιὰ τὸ γάμο. Πάνω στ' ἀγάματα αὐτὰ τὰ κορίτσια ἐπήγγαιναν καὶ κάρφονταν μὲ καρφίττα. Ἄν ἡ καρφίττα ἔμεινε ἐπάνω στὴν εἰκόνα, αὐτὸ ἦταν σημεῖον πᾶς ἡ νέα θὰ παντρωῖται τὸν ἴδιο χρόνον. Ἄν ὅμως δὲν καρφιστοῦνταν ἡ ἔσπερτ ἡ νέα ἔπρεπε νὰ κἀνῃ ὑπομονὴ μερικὰ χρόνια ἀκόμη.

Στὴ Βρετανία μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς γάμο μὲ χιλίους καὶ χιλίους πεντακόσους καλεσμένους! Ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ καθῆσαν στὸ τραπέζι, δηλαδὴ σὰ τραπέζια ποὺ στῆνουνται σὶὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Μολαταῦτα ὁ γαμπρὸς δὲν καταστρέφεται. Γιατί κάθε καλεσμένος ἔχει ὑποχρέωσις ὑστέρ' ἀπ' τὸ τραπέζι, νὰ κἀνῃ μιὰ χρηματικὴ προσφορὰ στὸν νεόνυφον.

Ἐτοῖ ὄχι μόνον βγαίνουν ὄλα τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου, ἀλλὰ κι' οἱ νεόνυφοι ἐξασφαλίζουν τὰ ἔξοδά τους γιὰ ἕνα χρόνον τοῦλάχιστον...

Ἡ ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἡ περιφημοσ αὐτὴ βιβλὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τριακόσια ἑπτὰ φύλλα περγαμνῆς καὶ τὸ περιεχόμενόν της εἶναι κατασκευασμένο ἀπὸ ἔξλο βελανιδιάς. Τὰ φύλλα της ποὺ ἔχουν μῆκος μεγαλύτερον ἀπὸ ἕνα μέτρο καὶ πλάτος πενήντα περίπου ἑκατοστομέτρων εἶναι ἀσκασιμένα μὲ γοιθικούς χαρακτῆρας.

Τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ εἶναι ὁμηγερος γιναστὸ ὄπὸ τὸ ὄνομα ὁ γίγας τῶν βιβλίων χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος καὶ ἔχει ἀντιγραφῆ στὸ μοναστήρι τοῦ Πονηλάζοιτς στὴ Βοημία ἀπὸ ἕνα κολόγερο, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν παράδοσιν ἐπέλειωσε αὐτὴ τὴν ἐργασία σὲ μιὰ νύχτῃ μονάχῃ! Ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατον κι' ἐπεκαλεσθῆ τὸ διάβολο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Γιὰ νὰ τὸν ἐχαριστήσῃ δὲ γιὰ τὴν ὑπηρεσία του, σὲ μιὰ δολοφονίᾳ σελίδα τοῦ βιβλίου ἐσογράφιστο τὸ Σατανὰ μὲ κέρατα, νύχια κι' ἄλλα γνοσηρία, ἐξ ὅσῃ προήλθε καὶ τὸ σημεῖον ὄνομα τῆς βιβλίου.

Ὅταν ὁ περιφημὸς Σουηδὸς στρατηγὸς Καινίεμαρκ ἐκυρίευσεν τὴν Πράγα στὸ 1648, ἀπεκόμισεν ἀπὸ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἄλλων λαφύρων του καὶ τὴν βιβλὸν τοῦ Διαβόλου, ἡ ὁποία φυλάσσεται ὁμῆρα στὴ βιβλιοθήκῃ της Στουκόλμης.